

Константин Величков

XXXIII. О, нека ме
преследова...

О, нека ме преследова съдбата,
бедите нека растат всеки ден,
нек вчерашний приятел, с страх в душата,
наведен да минува покрай мен.

Не ща да клюмна, дорде мен в душата
на сладка вяра огънят гори,
че правда в родний край, свобода свята
пак ще огреят с топли си зари.

Кой знае къде ще си свърша дните:
ще умра може би в чужбина аз,
но вярата, що сгрява ми гърдите,

не ще угасне до последний час:
на смъртний одър ще я викам с глас
и тя ще ми склопи очите...

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6365>]